

Táv: 14,7 km

Indulás: 7-kor indultunk el Lajosmizsére. Innen Kerekegyházán keresztül mentünk Izsákra az Aqua Colun tanösvény 4. állomásának közelébe.

Aqua Colun tanösvény - Revecke-halom

Az Izsáki vasútállomás után, az Aqua Colun tanösvény vonalát követve szélesebb földúton mentünk egészen a 4. állomás közelébe. A nádas mentén parkoltuk le a két autót és heten vágtunk neki a mai túrának. A -on indultunk el **(8:39)** egy szélesebb földúton, kissé ködös, nyirkos időben. Jó volt újra a törzstagokkal együtt lenni és beszélgetni, így szinte észrevétlenül teltek el az első száz méterek. Az sem igazán tűnt fel, hogy lekanyarodtunk a jelzésről és egy kicsit keskenyebb földútra értünk. Viszont mindenkinek feltűnt a bennünket körülvevő csend, szinte csak mi 'zajongtunk'. Madarak csicsorgását sem lehetett hallani, de még a civilizációt sem. Első megállónk egy régi iskola és egy előtt álló kereszt volt (9:02). Az iskola egész jó állapotban volt annak ellenére, hogy már jó ideje nem a funkcióját tölti be. Az iskolával szembe egy kis domb emelkedett, ami mindenkit arra csábított, hogy felmenjen rá. Igaz tudtuk messzire nem látunk, de hát kihagyni nem lehetett. Valóban nem láttunk messzire, de ahogy körbenéztünk folyamatosan változott a táj és ért egybe a múlt, a jelen és a történelem. Milyen jókat játszhattak anno a gyerekek ezen a dombon és valószínű hasonló kilátásban volt részük, ha felszaladtak ide. Még alig indultunk el és csak egy pár méter magas dombon álltunk, de máris mennyi minden történt. Mivel nem ez volt a mai fő célpontunk, továbbhaladtunk a jelzetlen úton.

Az iskola mellett bal felé mentünk és kerestünk egy utat, ami jobb felé vezet el minket egy nagy tisztásra. Elhaladtunk egy felújított, de lakatlan ház mellett, majd egy kanyarulatban letértünk egy jobbra vezető útra (9:26). A táj már késő őszi volt, a fák többsége már lehullatta levelét. Ennek ellenére a közepén füves homokút mentén haladva több dolgot is felfedeztünk. Különböző gombák, kisebb-nagyobb foltban megjelenő neon zöld moha. Csabával folyamatosan néztük, hogy merre is térhetünk le az útról, majd ezt az első jobbra vezető útnál meg is tettük. Fenyőfák között mentünk és szinte puha talajra léptünk, mert a homok és a tülevél érdekes elegyet alkotott. Egy idő után az út eltűnt és a fák között haladtunk a nagy tisztás felé. A nagy fák véget értek és egy fiatalabb erdőbe értünk ahol éppenhogy találtunk utat magunknak. A tervünk végül is sikerült elértünk a nagy tisztáshoz (9:45), amelynek dél-keleti szegletében mentünk tovább. Elég messzire el lehetett látni, de a csend, ami körülvelt minket az továbbra is szokatlan volt.

Egy közepén füves hullámszó homokútra értünk és az út mentén több borbolya bokrot is találtunk, ami kis csemegéző szünetre csábított minket. Hamarosan változott a táj arculata: egyre több lett a domb és kevesebb a fa és a bokor. Elértük a buckavidéket, ahol rengetek út keresztezte egymást és vezetek el a végtelenbe, illetve a környező fák közé. Olyan kihaltnak tűnt a táj, de mégsem volt élettelen. Nyáron a nagy melegben nem egy kellemes erre sétálni, de akkor is a látnivaló feledteti a hőséget. De most már tél derekán járunk, amit nem igazán lehetett észrevenni, mert egyre jobb lett az idő. Körös-körül kisebb-nagyobb buckák, rajtuk keresztül vezető utak, szabálytalan közönséges kisebb bokrok. nagyobb fák. Ezek a látnivaló vettek minket körül, ahogy megközelítettünk és felmentünk egy nagyobb dombra (10:09). Pár fenyőfa díszelgett az egyik oldalában, a közepén egy kis homokteknő volt. Mivel nem volt neve a dombnak elkereszteltük Matyó-halomnak, bár majdhogynem ahányan voltunk annyi név hangzott el. A magaslat kilátóhelyként is remekül megállja a helyét, mivel Soltszentimre, a Revecke-halom és Izsák irányába is remek kilátás nyílt. Azért ide kilátót biztos nem telepítenék, mivel elveszne a domb varázsa: magasabban vagy, mint a környéke, de csak annyira, hogy megsúgja neked van itt még felfedezni való. Leereszkedtünk a halomról és kis hullámvasutazás után fenyő erdőbe értünk és emelkedni kezdtünk. Egy 10/6-os kanyargós emelkedőn értünk fel a **Revecke-halom** csúcspontjához **(10:36)**.

Itt tartottunk egy kis pihenőt ettünk-ittunk és folyamatosan ámulatba estünk. Olyan volt, mint múltkor a Strázsa-hegyen. A halom csúcsán egy kis út vezetett át, sűrűn benőtte a fenyő és itt is olyan érzésünk volt, mintha hegyekben lennénk. Némely fenyő koronája olyan volt, mintha ernyőt nyitottak volna ki a halom oldala fölé: a fa törzse volt az ernyő nyele, koronája meg az ernyő. Az egyik oldalán egy hegyeken jellemző eső mosta vajat vezetett le a valósággal még zöld erdőbe. Olyan volt mintha ebben az oldalon egy szakadék lenne. Annyira magával ragadott mindenkit a hely varázsa, hogy belefeledkeztünk a beszélgetésbe és el is felejtettük, hogy még az út felénél sem járunk. Kilátni messzire nem lehetett, de ez a rejtett titokzatosság is adott egy kis különlegességet a helynek.

Revecke-halom - Aqua Colun tanösvény

Mikor észbe kaptunk (11:01) vettük a kis motyóinkat és továbbmentünk. Egy kis völgy következett, majd leereszkedtünk a halomról. Mögötte egy kis zugban még valósággal zöld volt az erdő alja és a fákon is több volt a sárga és zöld színű levél. Ezután következtek a sakkbábúnak titulált fák, majd a jegenyefasor és a sárga szőnyeg. *Csak megjegyzem, hogy a halom elhagyása óta fél kilométert sem tettünk meg és mennyi változás történt, hihetetlen.* Egy hatalmas fa alatt rengeteg lehullott sárga levél képezett szőnyeget és még a fán is sok levél volt. Itt Timit beállítottuk a fa mellé és Boldog születésnapot kívántunk neki! Továbbhaladva ismét egy kis változás következett: fenyőfák között mentünk homokúton, majd kiértünk egy széles homokútra (11:30).

Elértünk a volt Matyótelepi iskolához, amely kicsit hasonlított a reggel látotthoz, de ez zöld színben pompázott. Itt csatlakozott a jelzés. Továbbhaladva beinvitáltak minket az El Bronco lovasfarmra, hogy körülnézhessünk. A farm területe rendezett volt, több lovat, karámot, sőt indián sátrat is láttunk. Ezután egy hosszú dűlőútra fordultunk (12:02,) amelynek végén egy fa mutatta az irányt, jobbra a rajta elhelyezett iránymutató sárga nyíl. Elértünk egy kivágott erdő területéhez, amelyet már szépen elegyengettek. A gps szerint át kellett volna vágni a földterületen, de megláttunk egy mólószerű földtöltést, amely a vízfelülethez vezetett és inkább arra mentünk. Ahogy haladtunk egyre inkább úgy tűnt, hogy itt átalakulóban van a táj a Kiskunsági park kezelője által. A töltés jobb és bal oldalán egy kis vízfelület, majd végeláthatatlan nádas. Elértünk a töltés végéhez és szinte bele lehetett volna ugrani a varázsba. A **Kolon-tóhoz** érkeztünk **(12:36)** és egy elég nagy kiterjedésű szabadon látható vízfelület fogadott minket. Kis homok szigetek, nádasból kibukkanó öreg fák, kis sziget a maga egyetlen fájával. Az idő borongós volt, de ettől vált még érdekesebbé, mert ha a vízfelületet néztük, akkor nem is lehetett tudni, hogy hol az eget, vagy a vizet láttuk. Az ég, a föld és a víz határa szinte egybe mosódott. A nyugalom és a kicsit feltámadó szél kissé hátborzongató volt, de inkább jó értelemben. Vártuk hátha erre reppen egy-két madár, de sajnos nem láttunk egyet sem. Ettől még a varázslat nem vesztett értékéből és szívesen leültünk volna nézni, amíg ránk nem sötétedik. De erőt vettünk magunkon és hátrahagytunk egy újabb helyet ahová muszáj lesz visszatérni.

Visszaértünk a jelzéshez (12:52), majd egy újabb jó állapotban és használatban lévő tanya mellett haladtunk el. Itt a gps-en nem jelölt tanösvény vezetett be a nádasba, amelyen egy darabon besétáltunk, majd visszamentünk a jelzésre. Jó érzés volt szinte eggyé válni a nádassal, de azért már tényleg hiányoztak a madárhangok. Elhaladtunk a Bognár tanya mellett, majd érintettük a Poszáta tanösvényt és megcéloltuk a kilátót. Egy kis emelkedőn kellett felküzdenünk magunkat a **Bikatoroki kilátóhoz (13:16)**. Pár, igencsak szűkre szabott falépcső és máris fent voltunk a kilátó, pontosabban a világ tetején. Valahogy úgy érezhettük, hogy valóban ott vagyunk, mert a végtelent láttuk, amerre néztünk. Csak az Alföld kis szeletét volt lehetőségünk látni, de ez is elég látnivalót nyújtott. Csak egy kis panoráma: kilátó mellett fenyves, mögötte a tó láthatatlan vize, távolabb Izsák templomai, alattunk a Matyódűlő buckarengetege imitt-amott fákkal és bokrokkal tarkítva, összefüggő fahorizont, majd felsejlik a Revecke-halom, az El Branco farm, a nagy földterület és végül a nyílt vízfelület. Na akkor még egyszer és még egyszer. Szabályosan csak körbe-körbe forog az ember és nem győz betelni azzal amit lát, vagy talán csak nem tudja felfogni. Nincs két egyforma pont, nincs olyan pont ahol nem lehetne hosszú perceket eltölteni. Mi is csak a látvány szegletén jártunk ma, a dióhéjat nem is sejtettük milyen. Szokták mondani az ember holtáig tanul, és a turista? Én úgy gondolom holtáig járhat ugyanazon a tájon mindig fog valami újat találni és felfedezni. Ez történt a kilátóban velünk is nézd ezt, ott van az, vagy éppen csak hallgattunk és bámultunk. Azt gondoltuk mára már bőven megtelt az emléktárunk, mivel sok mindent láttunk az elmúlt órákban. Az idő kicsit borúsabb lett és dél irányába nézve fura fényjáték bontakozott ki az égen egy határvonal rajzolódott ki az égen és a földön.

Azt mondanom sem kell, hogy innen is fájó szívvel távoztunk. Ha ilyen nehéz eltávolodni egy helyről, akkor miért is kínozza magát az ember? A válasz egyszerű: a természet része lehetünk, szemlélhetjük, megérinthejtük, és emlékeinkben hazavihetjük. Ezek a megkapó helyek is csak megerősítik az igazi természetszerető embert, hogy fedezze fel újra és újra ugyanazt, vagy más ismeretlen tájat. A fénykép is csak arra jó, hogy beindítsa az emlékezetet, és könnyebb legyen mesélni róla. Amit a kilátóban láttunk azt elmesélni, leírni nem lehet, át kell élni és a helyszínen átérezni, de emlékrfrissítésre biztos vissza kell térni.

Tehát folytattuk utunkat (13:32), és máris pár méterrel odébb találtunk egy kis fadarabot, amin egy kifejlett gombát és egy növekvő gomba fonalait figyelhettük meg. Majd következett a 'lábbal az ég felé földbefuródott

fa'. Visszaértünk a jelzésre és hamarosan letértünk róla, hogy kövessük a Poszáta tanösvényt. Megnéztük a madármegfigyelőt is, ahol megkerestük a **GCisak** geoládát (13:53). A tanösvény ezen pontjához a nádasban kialakított útvonal vezetett, de olyan magasra nőtt a nád, hogy csak a felette lévő égboltot láthattuk. Szóval itt a részese lehetsz a varázsnak, de hogy mi van a láthatóság felett az rád van bízva. Visszamentünk a tanösvény fő szárnyához és hamarosan megláttuk a nádaszörnyét egy furcsa alakú fát. Ezután utunk a nádas mentén, fák között, falevelekkel borított füves úton vezetett. Egy idő után már csak a baloldalon voltak fák, a jobb oldalon egy kis ingoványos rész, majd a nádas. Kiértünk a -hoz és jobbra fordultunk (14:32). Szemben egy tanya volt látható és mellette állott egy Megfigyelőtorony amelybe fel is mentünk (14:37). Itt zárócsoport képet készítettünk, kicsit beszélgettünk és csodáltuk a tájat. Talán a menni nem akarás, az eltávolodás rossz érzése marasztalt minket, de felébredtünk az álomból és lemásztunk a toronyból. Szerencsére leérve tudtuk, hogy ez a valóság és még élvezhetjük egy darabig, illetve ahányszor csak akarjuk. Kicsit göröngyös volt - az immáron már - Aqua Colun tanösvény ezen szakasza. **15:03**-kor értünk vissza az autókhoz. Elköszöntünk Kerekegyházi barátainktól és visszaindultunk Lajosmizsére.

Ismét egy kis gyöngyszemet ismerhettünk meg és végre olyan volt, mint nyár elején, de azért még egy-két személy hiányzott, de hamarosan ők is velünk lesznek. Amit ma láttunk, azt csak meg lehet próbálni leírni, lefényképezni, de nem sikerülhet. Annak, aki azt mondja, hogy az Alföldön nincs mit látni azt szívesen kitenném a Bikatoroki-kilátónál és megmondanám neki, hogy Izsákon találkozunk. Ha odaérve is ezt mondja, megérdemli a hegyeket, de akkor az Alföld biztos megmarad nekünk.

GPS adatok: 14,7 km mozgás idő: 3:48, álló idő 2:36, menet idő 6:24.

A www.turistautak.hu-n nem lehetett a teljes, bejárt útvonalról itinert készíteni.

jelzett turistaút		
S	2729	30%
S T	73	0%
T	1977	22%
[üres]	4062	45%
szélesség		
N/A	308	3%
keskeny műút	715	8%
országút	1071	12%
szekérút	6003	67%
turistaút	344	3%
ösvény	400	4%
burkolat		
N/A	308	3%
föld	950	10%
homok	5466	61%
középen füves	2117	23%
járhatóság gyalog		
A	302	3%
B	8231	93%
N/A	308	3%

jelzés	burkolat	szélesség	járhatóság	hossz	emelkedés	süllyedés	idő
S	homok	országút	B	353	2	0	5'
	homok	országút	B	718	3	2	10'
	homok	turistaút	B	224	1	1	3'
	homok	szekérút	B	636	2	10	9'
	homok	keskeny műút	B	413	0	1	6'
S	homok	keskeny műút	A	302	0	0	4'
S	homok	szekérút	B	1821	7	9	27'
S T	homok	szekérút	B	54	1	0	0'
	homok	turistaút	B	120	0	0	1'
S T	homok	szekérút	B	19	0	0	0'
				308	5	0	4'
T	homok	szekérút	B	553	1	4	8'
T	föld	ösvény	B	400	1	1	6'
T	föld	szekérút	B	450	2	2	6'
	középen füves	szekérút	B	713	2	1	10'
	föld	szekérút	B	100	0	0	1'
	középen füves	szekérút	B	710	3	1	10'
S	homok	szekérút	B	253	0	2	3'
	középen füves	szekérút	B	120	0	0	1'
T	középen füves	szekérút	B	574	2	0	8'
összesen				8 841 m	39 m	43 m	2:13'

